

M'AGENOLLO en el fons de la meva paraula,
infinít de silenci d'uns ulls coberts de pols!
Ulls oberts entre l'or i el rosa d'un retaule,
¿qui, abans que jo, ha tingut aquest somni tan dolç?

Mestre desconegut, ¿veieres o inventares
amb un art infantil i simple de temor,
els ulls, els ulls mateixos de les ànimes clares
que parlen als meus somnis d'un univers d'amor?

Bell àngel sense nom, aquesta llum tranquila
que més enllà del verm que et menjà la pupiHa
traspua, com un càntic, del fons del teu esguard,

si el món anés a escola, serviria d'exemple
a la lenta ironia dels cels de capaltard,
al perfum de l'encens quan ha caigut el temple.